

РЕШЕНИЕ

№ 2368

гр. София, 09.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1184** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал.1, изр.2-ро от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП срещу решение от 14.12.2020 г. по НАХД № 8209/2020 г. на СРС, НО, 17 състав.С оспореното решение е отменено Наказателно постановление № 506967-F537666/21.04.2020 г., издадено от Заместник-директор на ТД на НАП-С., с което на [фирма], за нарушение на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС са наложени две административни наказания "имуществена санкция", всяко в размер на от по 250 лв., на основание чл. 182, ал. 2, във връзка с ал. 1 от ЗДДС. В касационната жалба се поддържа, че решението на СРС е незаконосъобразно и неправилно. Моли се оспореното решение да бъде отменено, като бъде потвърдено издаденото НП. Претендира се юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. И., който поддържа касационната жалба и моли решението на СРС да бъде отменено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - [фирма] – в съдебно заседание се представлява от управителя на дружеството, който оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ц., който счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, II касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

През 2009 г. било учредено търговско дружество [фирма], със седалище в [населено място]. Като данъчно задължено лице, дружеството подавало справки-декларации по ЗДДС, като дружеството извършвало търговска дейност и не било допуснало нарушения на чл. 124 ЗДДС.

В законоустановения срок по чл. 125, ал. 5 ЗДДС от същото била подадена справка-декларация на 14.01.2020 г. за месец декември 2019 г., с деклариран резултат ДДС за внасяне в размер на 7 287.30 лева, като сумата била внесена в срок. Заедно със справката-декларация дружеството подало и отчетите регистри по чл. 124 ЗДДС, в които отразило издадените от него данъчни документи.

На 20.01.2020 г. управителя на дружеството установил, че в декларацията по чл. 125 от ЗДДС и дневникът за продажби за месец декември 2019 г. не са отразени две издадени от дружеството фактури – с номер 14601/20.12.2019 г. за продажба на стоки с данъчна основа 293.20 лева, с начислен ДДС в размер на 58.64 лева, както и фактура с номер 14602/30.12.2019 г. за продажба на стоки с данъчна основа 416.67 лева и начислен ДДС в размер на 83.33 лева. За така установения пропуск още на 20.01.2020 г. дружеството подало уведомление до ТД на НАП.

В подадената на 11.02.2020 г. справка-декларация по чл. 125 ЗДДС за месец януари 2020 г., били отразени двете фактури от месец декември 2019 г., като те били описани и в дневника за продажбите за месец януари 2020 г., като на същата дата бил платен дължимия ДДС за този период, включително и начисления за двете процесни фактури.

На 13.02.2020 г. от контролните органи в ТД на НАП било установено, че дружеството, в качеството си на регистрирано и задължено лице по ЗДДС, е допуснало нарушение на чл. 124, ал. 2 ЗДДС, като не е отразило двете издадени от него фактури в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени, а именно – месец декември 2019 г., което е довело до определяне на данъка за този период в по-малък размер. Нарушението е установено на 20.01.2020 г. при подаване на уведомлението от дружеството.

В присъствието на свидетели и на управителя на дружеството бил съставен АУАН № F537666/13.02.2020 г. Препис от акта бил връчен на управителя на дружеството, който не изложил своите възражения в акта. Такива са подадени в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, на 14.02.2020 г., като дружеството е посочило, че допуснатата грешка е установена от самото дружество, фактурите са отразени в следващия отчетен период и за тях е внесен дължимия данък, поради което се претендира да не се издава НП.

Въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление № 506967-F537666/21.04.2020 г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

При правилно установена фактическа обстановка СРС е достигнал до изводи, които настоящият касационен състав на съда споделя.

Съставеният АУАН и издаденото НП не отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. В тях не са посочени място и дата на извършване на констатираното нарушение. Тези формални пропуски сами по себе си и да не са основание да се приеме, че е налице съществено процесуално нарушение, основание за отмяна на НП като незаконосъобразно, тъй като мястото и дата на извършване на нарушението са установими от доказателствата, съдържащи се в административнонаказателната преписка. Както правилно е констатирал и СРС в решението си обаче, в АУАН и НП е описано едно нарушение, а едва в диспозитива на НП са отразени две нарушения, като са наложени и две отделни санкции, което пречатства правото на защита на наказаното лице и представлява съществено процесуално нарушение. Съгласно чл. 18 от ЗАНН, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. За да бъдат определени две отделни имуществени санкции, следва от съдържанието на АУАН и НП да се разбира недвусмислено, че са установени две нарушения, извършени от санкционираното дружество, чиято административнонаказателна отговорност е ангажирана. Нормата е императивна и не допуска изключения. Неспазването на императивна норма винаги представлява съществено процесуално нарушение и е основание за отмяна на НП, като незаконосъобразно.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение е законосъобразно и не са налице касационни основания за неговата отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.12.2020 г. по НАХД № 8209/2020 г. на СРС, НО, 17 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: